

De què parlem quan parlem de meditació?

Xavier Melloni, jesuïta, antropòleg i teòleg, i Svami Satyananda Sarasvati, monjo hindú, mestre de meditació i especialista en hinduisme, en un diàleg moderat per Francesc Torralba, parlaran de meditació dijous 19 de febrer al reial monestir de Santa Maria de Pedralbes (Barcelona) a les 19.30h.

La cita de la setmana

“Em vaig apropar a ella amb les meves queixes d’amor i ella va tancar la porta. Va arribar un genet que mantenia el silenci, simplement en adoració. I va marxar amb ell”
Hari Prasad Shastri

“La sinceritat d’un ocell és el seu vol”, diu una dita popular.

SANTI IGLESIAS

tat, les que jutgem per inèrcia o comoditat, poden esdevenir simple fum quan la sinceritat ens acull. En aquest inici de camí cap a casa, la pràctica –i no la teoria– és idònia per decapar l’ego, per anar traient tot el que és extern, impropï. Afer rar-nos a una hipotètica estabilitat i a la por de perdre personalitat, estatus, amistats o qualsevol emmurrallament elaborat a partir d’un imaginari actiu i estimulat per l’entorn és el principal fre a despullar l’ànima i banyar-nos en les càlides aigües de la sinceritat, immersos en la serenor del silenci. La pràctica no de fer, sinó de desfer: la que,

en aparença, no aconseguim res, ni s’imposa fites, ni s’estressa perquè no ho assoleix fins al punt de generar noves malalties.

Viure la sinceritat

L’estat natural, del qual brolla la sinceritat, no és un objectiu planificat ni un territori per conquerir. El tenim, sempre l’hem tingut, i només necessitem prendre’n consciència per fer-lo aparèixer de manera més evident, soterrat per tots els vels que li hem anat posant al llarg dels anys. Tampoc és una garantia: igual que la sinceritat apareix, pot tornar a desaparèixer ràpidament quan vo-

lem fixar-lo en les nostres conveniències, quan en fem una utilitat i l’aprofitem per tergiversar i edulcorar. Perquè si una cosa ens demana la sinceritat és deixar-nos fertilitzar per ella i no creure’ns, una vegada més, amos dels seus fruits i senyors de la seva terra. Astorats, corpresos, profundament enamorats i sense lloc, ja, per a la por i el dolor, mirem els ulls de l’altre, de tot altre, alliberats d’opinió, humilment oberts; agraïts de romandre, fugaçment, en la nostra condició primera. Sí, potser no s’entén, però ¿qui necessita entendre la sinceritat, quan la podem viure? —

Badar

Opinió

JOSEP GORDI SERRAT
ESCRIPTOR I PROFESSOR DE GEOGRAFIA
(UNIVERSITAT DE GIRONA)

Si consulteu la definició d’aquest vocable al *Diccionari de la llengua catalana*, trobareu que el defineix com: “Abstreure’s, encantar-se, mirant alguna cosa”. En castellà seria “curiosear”, “quedarse mirando” o, tal com diu un dels grans badocs de casa nostra, Josep Maria Espinàs: “Les flors es baden, i un badoc és algú que es queda amb la boca oberta contemplant alguna cosa. M’agrada badar, doncs, que és una manera de dir que vaig mirant cap aquí i cap allà sense buscar res en concret, entretinent-me amb les coses que trobo”.

Badar també pot ser una forma d’endinsar-se en el món natural. Per tant, si voleu connectar així amb la naturalesa, cal que sortiu amb el clar objectiu de no anar enlloc i amb la ferma voluntat, simplement, de deixar-vos endur per l’espectacle natural, encantar-vos davant del que us ofereix el matí, la tarda o el capvespre: gaudir de l’agradable ombra d’un roure, posar els peus en remull en un gorg durant un calorós dia d’estiu, restar asseguts en una cinglera sense fer res i simplement deixar que la bellesa del paisatge us sanegi la ment del trasbals de la vida moderna, o reconciliar-vos amb el silenci en una fageda tot recolzant-vos en un tronc, aixecant la mirada enlaire i gaudint de tots els tons de verd que se’ns ofereixen a la vista.

Com diu el monjo de Montserrat Vicenç Santamaria, cal que ens despreocupem de fites, de cims, de rutes, i que simplement practiquem “l’art del sant badar”. Recordo que un dia li vaig preguntar quina diferència hi ha entre badar i l’art del sant badar, i em va respondre el següent: “D’entrada, el badar i el sant badar són bons per a tothom. El matís que diferencia l’un de l’altre podria ser la intenció, l’actitud, el reffons... Tots, d’una manera o d’una altra, badem. Ara bé, el sant badar té un caient espiritual, un cert anhel d’endinsar-se en l’inaccessible”. —

Naturesa
Badar també pot ser una forma d’endinsar-se en el món i connectar amb la naturalesa, si se surt amb el clar objectiu de no anar enlloc i amb la ferma voluntat, senzillament, de deixar-se endur